

И когато най-сетнѣ се обърна къмъ дѣцата, той видѣ какъ тѣ го гледаха плахо, съ широко-отворени очи, свити въ единия жгълъ на стаята. Тогава той се помъчи да се усмихне, за да ги успокои.

— Ехъ, ехъ, дѣца, — ами, че това не се отнася до васъ; азъ само се поядосахъ малко на себе си, на стария командиръ на вашия храбъръ баща; карахъ се на неблагоприятния полковникъ! Хайде де, успокойте се сега, сега вече всичко ще се поправи.

Той седна въ широкия си удобенъ столъ и притегли момиченцата до себе си.

— Тъй, Гинке, ела, мило дѣте. — Той тури дѣтето на здравето си колѣно, притисна нѣжно главичката му къмъ гърдитѣ си и като поглади лицето на Милка, помоли я, да му разправи нѣщо за баща си. — Но захвани оттамъ, откогато се е върналъ отъ болницата, защото азъ знамъ до тогава.

— Ние го очаквахме дълго — заговори дѣтето. — Леля получаваше често писма отъ него, пишеше ѝ се, че е добръ, питаше за насъ; еднажъ ни прати и малко пари. Леля плака отъ радостъ: бѣше за Великдень, а нѣмахме нищичко въ къщи. По едно врѣме прѣкъсна да пише. Научихме се, че билъ раненъ тежко. Леля искаше да отиде и го намѣри, но нѣмаше на кого да ни остави. Тогава тя писа до полка му, не ѝ отговориха нищо; писа втори пжтъ, трети пжтъ; най-подиръ получихме писмо отъ него, че билъ отъ единъ мѣсець въ болницата, че раната му заздравѣла, но куршумътъ билъ вжтрѣ въ гърдитѣ му; писа ни дѣ и какъ сж го ранили и най-подирѣ — че щѣли скоро да го отпишатъ, че ще вземе отпускъ и . . .

— И дойде ли си?